Ч. 21 Пятниця 28 січня (9 лютого) 1900. Рік X.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовов пересилков:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Угодові конференциї. — Страйк углекопів. — Полуднево-африканьска війна.)

Виданий вчера комунікат оповіщує, що на вчерашній спільній конференциї послів ческо-народних і послів консервативної більшої посілости з Чехії і Морави, обговорювано спільну тактику, якої держано ся на вчерашній пополудневій конференциї в секциї для справ ческих. При тім згідно зазначено, що нема піяких різниць а тим менше яких небудь непорозумінь між послами ческо-народними а представителями більшої консервативної посілости. Моравскі члени конференциї здавали відтак справу з ходу онодашних нарад в секциї для справ моравских. По нарадах, які знов доказали, що всї представителї Чехів годять ся в своїх поглядах, ухвалено поставити внесене, щоби на засїданя одної секциї допускати як слухачів також і членів другої угодової конференциї. — Рада державна, що збирає ся 19. с. м., буде радити 4 до 5 тиждпів, відтак ще в марті зберуть ся краєві сойми, котрі потревають до Великодних съвят, почім знов збере ся рада державна. Правительствене предложене язикового закона не буде предложене конференциям перед зібранем ради державної. Міністерство предложить парляментови ряд суспільно-економічних проєктів, між иншими що-до скороченя часу працї в копальнях. Рада державна буде радити над законом войсковим, континґентом рекрутів, квотою, вибором делеґациї. вкінци займе ся ухваленем австро-угорскої угоди, заключеної на основі §. 14.

В президиї ради міністрів відбуло ся вчера перше засїдане ческого відділу угодової конференциї, на котрім явили ся всї заступники сторонництв з Чехії, а із сторони правительства президент міністрів др. Кербер, міністер судівництва бар. Спенс-Боден, міністер для Чехії др. Резек і шефи секций Кляйн, Штуммер і Саґассер. Президент міністрів подав насамперед до відомости застережене німецких послів против заведеня другого краєвого язика в окрузї Хеб і Аш. Відтак відкрив наради над управильненем язикової справи в автономічних урядах в Чехії. В дискусиї брали участь майже всї члени конференциї, але до порозуміня не прийшло. Вибрано лише субкомітет, зложений з 10 членів, котрий має зібрати ся нині о 3-ій годині по полудни, аби ту справу близше обговорити. Слїдуюче засїдане ческого відділу конференциї відбуде ся завтра о годині 10-ій перед полуднем. Наради будуть вести ся над зміною виборчої ординациї для Чехії. — На засїданю моравского відділу угодової конференциї зажадав вчера пос. Жачек, аби правительство зараз предложило проєкт язикового закона. Міністер судівництва відповів на то, що правительство не може зробити того зараз, бо проєкт закона ще не цілком готовий. Тоді ухвалила конференция, аби правительству дати час до понедїлка, але й на той речинець міністер не згодив ся. Остаточно поручено субкомітетови, аби зібрав ся в Берні і там обговорив угодові предложеня та представив своє внесене на засїданю повної моравскої конференциї.

Страйк углекопів все ще тревае, але єсть надія, що вскорі скінчить ся, бо властителї копалень, особливо в моравско-шлеским окрузї, згодили ся на деякі уступки в користь робітників. В Тішинї радить тепер мировий уряд зложений з представителїв правительства, робітників і роботодавців. Наради того уряду скінчать ся імовірно в пятницю.

Бюро Райтера доносить з полудневої Африки, що загальне положене на поли війни доси везмінене. Однако вже в найблизшім часї прийде до важних подій. Надіють ся того головно з причин, що льорд Робертс і Кіченер виїхали вже з Капштадту до армії з виготовленим новим пляном. Тепер ведуть ся борби над Туґелею і коло Колесберґа, куди ґенерал Робертс задумує війти до Оранії. Над Туґелю мали Анґлїйцї дня 6 с. м. потерпіти великі страти.

Новинки.

Львів дня 8-го лютого 1900.

— **Кухонна сіль,** що продає ся до тепер в топках густо збитих, на будуче має появляти ся в торговли в иншій формі. Замість дотеперішних топок будуть заведені коробочки ріжної величини, де буде містити ся мілкий порошок соли.

---

17)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

— От маєш заздрістку! — відозвав ся Амазіс. — Чи не говорить она так, як колиб вже мала нагоду жалувати ся на мою вірність?

— О нї, мій дорогий — сказала на то Лядіке — під тим взглядом то ви, Єгиптияни, висші понад всїх инших мужчин, бо ви вірно і постійно держите ся того, що раз полюбили; ба, я можу таки сьміло сказати, що ніяка женщина не єсть так щаслива як жінка Єгиптиянина [1]). Навіть Греки, що уміють украшати собі житє далеко лїпше, як всї инші вароди, не уміють оцїнити женщини так, як би потреба. Еллиньскі дівчата пересиджують свої молоденькі лїта в душних хатах, заставлені матірями та наставницями до роботи при кроснах і коловоротах, щоби відтак, коли доростуть, дати ся завести до дому незнакомого їм мужа, котрого дїльність для держави і для житя дає єму лиш рідко можність заходити до жіночої компати. Лиш коли у мужа гостять приятелї єго і свояки, може женщина, та й тогди ще несьміло прилучити ся до мужчин, котрі розповідають що там десь стало ся, що співають поети, та що мудрі виду мують. Ах, таже й нас кортить щось знати і як раз наш пол не треба би спинювати придбати собі деякого знаня, щоби ми якo матері могли бути й учительками наших дїтий. А чим же може еллиньска матір, що сама нїчого не учила ся і не набрала досьвіду, надїлити свої доньки, як не темнотою? Тому то і Грекови лиш дуже рідко приходить вдоволити ся жінкою, з котрого побрав ся, а котра духом низша від него, і він іде до домів тих гетер [2]), що сходячи ся заєдно з другим полом підслухують від мужчин всїлякого знаня, котре відтак уміють прибирати цьвітами жіночої повабности та приправляти солию своїх делїкатнїйших дотепів. В Єгипті то инакше. Тут вільно дівчатам в самім розцьвітї сходити ся свобідно з найлїпшими з мужчин. Молодець і дївиця можуть при всїляких торжествах познакомити ся з собою і полюбити ся. Жінка замість бути невільницею, стає приятелькою свого мужа. Одно доповняє другого. В справах судьби рішає сильнїйший; поменшу журбу житя бере на себе женщина, котра єсть більшою до дрібних річий. Доньки дорастають під добрим проводом, бо матїр не єсть женщиною без образованя і досьвіду. Жінцї стає лекше бути честною і господарною, бо она честнотою і господарностию збільшає щастя того, котрий лиш до неї належить, і котрим она хвалить ся, що то єї найлїпше майно. Ми жінки такої вже вдачі, що робимо лиш то, що нам сподобає ся! Єгиптияни знають ся на тій штуцї, що доводять нас до того, що нам лиш то може подобати ся, що добре. Тут над Нілем були би такий Фокілїдес з Мілєту [3]) і Гіппо-

[1]) Після Діодора мали египетскі королеви більше значінє як самі королї. З памятників і списів видко, що і женщини могли засїдати на престолї. Муж наслїдниції престола міг стати королем. Женщини з пануючої родини мали свої власні доходи, а по смерти ставали богинями і тогди діставали свої окремі єрейки (Канопійский декрет). За часів Птолемеїв вибивано на грошех подобизну королевих і називано міста по їх імени. Треба ще й то згадати, що сини, коли говорять о своїм походженю, покликують ся частїйше на імя матери, як на імя батька, та що египетскі жінки вазвивано часто „панями" або „велительками" дому, та що они після демотичних грецких папирусів мали право розпоряджати своїм внесеним движимим і недвижимим майном, словом, що женщини в Єгипті мали рівні права з мужчинами. З памятників показує ся також, що многі претенденти старали ся побирати ся з женщинами з родів, що мали право до престола. В часї неприсутности короля переходила реґентия на єго супругу.

[2]) Гляди замітку ч. 6 у фейлетонї ч. 2 „Народ. Часоп." ч. 2 з дня 5 (17) січня с. р.

[3]) Сімонїдес з Аморґос, поет, що жив около 650 р. перед Христ., писав ямбами свої їдкі стихотвори на женщини. Він дїлив їх на всїлякі кляси, котрі порівнував зі зьвірятами. Лиш женщина подібна до пчоли, може мужчину зробити щасливим. Та й Єгиптияни подібно як Сімонїдес

Буде тая вигода, що можна буде купити соли не лиш за 11 кр., але і за 2, 3, 4 сотики, та не буде она забруджена руками перекупок, але чиста, гігієнічна; невигода знов буде така, що сіль подорожів, бо до ціни соли вчисляти ся буде ще вартість коробочок та кошти опакованя.

— Заходом „Родини" в Коломиї відбудуть ся в неділю 18 н. ст. лютого вечерниці з танцями в сали маґістрату. Вступ від особи лише 1 К. Початок о 8-ій год. Стрій для пань і панів візитовий. — *Глиньский*, голова; *Макарушка*. секретар.

— Загальні Збори Читальні в Корнях повіта равского відбули ся дня 27 січня з слідуючою проґрамою: 1) Справоздане з діяльности Виділу. 2) Вибір нового Виділу. 3) Внесеня членів. Справоздане здав писар Стефан Вербовий заявляючи, що з причини невідповідного тимчасового місця сходини членів в читальни не відбувались точно і в порядку. Аж по уміщеню читальні в новозбудованім домі церковнім настане порядок. — Принято до відомости що в тім домі церковнім помістив Впр. о. Корн. Кузик в обширній комнаті Читальню, в решті дому уміщена крамниця, заосмотрена маґазином і мурованою пивницею. Подано також о трафіку. Крамниця красно розвиваєсь, бо до пів місяця т. є.) від часу заложеня до тепер принесла над 60 злр. чистого зиску. — Посьвящене дому церковного як також в тім домі Читальні і крамниці, відбуло ся дуже торжественно при величезнім здвизі народу та при участи хору і орхестри Махнівскої.

По нарадах і ріжних промовах гостина і забава, як також співи протяглись до пізної ночи. Участники розійшли ся з вдячностию для о. Пароха, що о них так щиро дбає з одушевленем і надією на лучшу будучність громадян, що просьвіщають ся і тверезять ся. В члени Читальні приступило на разї 75 громадян. Касиер подав до відомости, що в тім короткім часі приходу було 8 зр. і 52 кр. з чого видано все. — Опісля приступлено до вибору нового Виділу і вибрано головою Впр. о. Корнилия Кузика, котрого з причини, що мешкає в Махнові звиш пів милї від Корнів будуть заступати: перший заступник Ілия Стороняк і другий заступник Дмитро Вербовий. Дальше вибрано: Секретарем Стефана Вербового, касиєром Юрия Бунду, заступником Ілия Бречкова, бібліотекарем Костя Пахолка, заступником Василя Бречка, господарем Володимира Грицину, заступником Андрея Шевчука, Надзирателями: Николу Твардовского, Івана Ляцкова і Івана Пахолка. По сїм ухвалено: 1. Засїданя Выділу під проводом одного заступника голови мають відбувати ся що місяця в найблизшу неділю або сьвято по першім. — 2. Нечленам не вільно сидїти в Читальні анї брати участи в зборах. — 3. Позваляти на забави мають право крім Голови заступники в порозуміню з начальником громади, мають однак старатись, щоби стерегти від неморальности, піяньства, галабурд і криків по селї. — 4. Вкладки членьскі мають складати ся що місяця або з гори за цїлий рік. По покритю всяких видатків в Читальни позістала решта з доходів має бути віддана крамници. — 5. Голосне читане для всіх має відбувати ся від години ½ до 7 до ½8 вечером. Підчас того не вільно голосно розмавляти анї тютюну курити. Хто би того не дотримав а упімнений не послухав має заплатити 30 сот. По многолїтствіях Монарсї і иньшим збори замкнено. *О. Корнилїй Кузик*, голова, *С. Вербовий* писар.

— Задля пса. В місцевости Сельфальо на Угорщинї застрілив один селянин Григорий Варадь, пса Александра Фільдеші. Властитель пса помстив ся за свого чотироножного любимця в той спосіб, що застрілив Варадього. Окружна палата засудила за се Фільдешіого на 15 лїт вязниці, а судова королївска палата засуд потвердила. Вість о карі мужа так глубоко тронула жену Фільдешіого, що з розпуки застрілила свою шестилїтну донечку, а потім одним влучним вистрілом відобрала собі житє.

— Як виглядає на побоєвищи? Одна нідерляндска часопись одержала від участника в битві під Маґерсфонтейн, в полудневій Африці, такий опис побоєвища: Чудно, страшно, непонятно! Нїколи не забуду тих страшних подій в днях 10, 11 і 12 грудня. Я представляв собі завсїгди війну яко щось страшного, але й найбільше розпалена фантазия не годна описати тих страшних подій так, як они виглядали в дійстности.... Перший вистріл загримів понад площею і гукнув против тих скал, на котрих ми лежали. Як би на який чародійний знак мирна околиця по тім змінила ся. Ми відчували, що надходить щось страшного. Великі гурми людий на конях гнали на свої становища. Пушки і возя з порохом та кулями загуркотїли попри нас по скалах а тяжкі ґранати розбивали доокола нас скали на дрібні кусні. Але ми все-таки лежали спокійно на земли; неприятель був задалеко від нас. Від 3 до 7 години сипав ся той град куль, відтак милосердна ніч вкрила приятеля і неприятеля. Ми полягали побіч своїх осїдланих коний з карабінами в руках. Зараз по 2 годині досьвіта лежали ми знов на своїх становищах, і ось розпочав ся найдовший на страшнїйший день в моїм житю. Так дуднїло, гриміло, свистало, сичало та бренїло, такий був крик та стогн, що чоловік не всилі був щось погадати і мусїв лиш фізично робити. Руки були спокійні, очи стовпом дивили ся на ті лінії і купки, що то лїзли, то скакали, то підскакували, і сунули ся наперед, лишаючи всюди поза собою дрожачі точки. З тих остаючих ся позаду дрожачих точок робили ся купи, чим близше они до нас підходили. Лінії були переломані, коли они встаючи з землї в шаленім бігу гнали до нас, щоби так само борзо назад втїкати. Давно держали ся борці доокола мене. З позакочуваними від сорочок рукавами, з отвертими на грудех сорочками, щоби легонький вітер піт сушив, так стояли они тут попідсїдавши, і цїляючи, сивий дїд побіч молодця і хлопця. Перша подія була: взятий в неволю відділ гірняків (анґлїйских Шкотів), яких 40 мужа, що пригноблені ішли попри нас. Відтак розійшла ся вість, що Скандинавці в дуже прикрім положеню і борють ся як герої. Сумний похід зранених перейшов попри нас; насамперед якийсь Бур

накс з Ефезу нїколи не важили ся складати на нас свої лихословні пісні — тут не булоби нїколи можливо видумати ту казку о Пандорі [4]).

— Як же ти красно говориш! — відозвав ся Барт'я. — Менї було трудно научити ся грецкої мови; але тепер тїшу ся, що я не дав ся тим відстрашити, і добре уважав, коли Крезус мене учив

— А хтож тоті недобрі люди, що сьміють лихословити женщини? — Спитав Дарій.

— Кілька грецких поетів — відповів Амазіс — найвідважнїйші зі всїх людий; бо я би скорше відважив ся зачепити львицю, як яку женщину. Тоті Греки, бачиш, не боять ся нїчого в сьвітї. Послухай лиш маленької пробки з поезиї Гіппонакса:

„У двох лиш днях тобі справдї жінка буде мила.
У день весїля та як покрие 'ї могила".

Тогди Лядіке затулила собі уха і відозвала ся! Мовчи, мовчи, ти збиточнику! От видите, Перзи, який то отсей Амазіс. Де лиш може, там собі покепкує та зажартує, хоч би був і такої самої гадки, що і той, з котрого він собі кепкує. Нема лїпшого мужа від него...

— А гіршої жінки від тебе — засьміяв ся Амазіс; бо ти готова ще дійстно кинути підозріне на мене, що я такий дуже слухняний муж, бідний раб жіночий! — Бувайте здорові дїти; молодцї нехай підуть оглянути собі наш Саіс; але насамперед ще скажу їм, як сьпіває недобрий Сімонїдес о найлїпшій жінцї:

„Одна-ж походить від пчоли. Щасливий той,
Що взяв єї; бо в ній догани не найдеш.
Она тобі житє продовжить, прикрасить,
І мужа милого по вік любити-ме.
І славних дїточок на сьвіт сей приведе
Она найкрасша є зпоміж усїх жінок,
Бо окружив єї богинї милий чар.
Єї не тягне так, як иньших, між жінок,
Де кожда торкотить усе лиш про любов
Найлїпші й наймудрійші є такі жінки,
Коли кому лиш Зевс у ласцї своїй дав".

От така і моя Лядіке! А тепер бувайте здорові!

— Ще нї! — відозвав ся Барт'я. — Мушу ще насамперед оправдати нашу бідну Перзию, щоби моїй будучій братовій додати нової відваги. Але нї! Говори ти за мене Даріє; бо ти знаєш ся на штуцї красорічивости так само добре, як на численю і на робленю мечем!

То ще готові би уважати мене за якого балакайла і торговця — відповів син Гістаспа. — Та нехай; мене кортить вже від давна взяти в оборону звичай моєї вітчини. Отже треба тобі, Лядіке, знати, що твоя донька не буде невільницею, лиш подругою нашого короля, скоро Аврамазда [5]) наверне єго серце до доброго; треба тобі також знати, що в Перзиї, правда, що лиш при великих торжествах жінка короля засїдають при столї з мужчинами, і що ми привикли віддавати жінкам і матерям найбільшу почесть. Скажіть самі, чи ви Єгиптяни моглиби своїм жінкам зробити красший дарунок, як той король з Вавильону, що взяв собі був Перзку за жінку. Она, що привикла була до гір у своїй вітчинї, чула ся на просторих долах над Евфратом нещасливою і з туги за вітчиною занедужала. Щож зробив тогди король? Він казав виставити величезну будівлю на високих підмостях і на єї вершку усипати гору з урожайної землї. На тій горі засадив він найкрасші цьвіти і дерева, та велїв їх підливати водою, котру штучно помповано аж на сам вершок, а коли вже все було готове, повів він туди свою перску жінку і дарував їй тоту штучну гору [6]), з котрої она як з вершка Рахмеда могла споглядати на доли.

— А чи Перзка подужала? — спитала Нїгетіс спустивши очи в долину.

— Подужала і була весела; та і ти так само почуєш ся веселою і щасливою в нашім краю.

Лядіке усьміхнула ся ввічливо і спитала: Як гадаєте, від чого більше подужала молода королева; чи від штучної гори, чи від любови мужа, що для єї приятности виставив таку будівлю?

— Від любови мужа! — відозвали ся дівчата.

— Але Нїтетіс не погордить і горою — докинув Барт'я. — Я вже постараю ся о то, щоби она мешкала на висячих городах, за кождий раз, коли двір приїде до Вавилону.

— Але тепер вже ходіть! — відозвав ся Амазіс; — бо будете мусїли оглядати місто

порівнували злі жінки з дикими зьвірятами. Фокілїдес з Мілєту наслїдував Сімонїдеса. Ще острійше виступив проти женщин Гіппонакс з Ефезу (550), котрий і тїлом був упослїджений і звидів у великій нуждї

[4]) Пандорою звала ся після грецкої мітольоґічної казки перша жінка на земли. Коли Прометей викрав найстаршому богови Зевсови огонь, наказав той Гефайстови (божому ковалеви) зробити жінку на лихо людем. Боги обдарували той твір всїлякими дарами: Гефайст дав їй людский голос і красу, Атина жіночу зручність, Венус — повабність і розкіш, Гермес — хитрість і завертаючу голову облесність. Зевс дав ще тій женщинї пушку (т. зв. „пушка Пандори"), в котрій було замкнене всїляке людске лихо, і післав єї Гермесом братови Прометея, Епіметеєви, котрий забув на то, що брат заказав єму приймати дарунки від Зевса. Коли Пандора отворила ту пушку, вилетїли всї роди лиха і розійшли ся по цїлій земли, а коли она пушку знов накрила, остала ся була в ній лиш ще одна надія. Після иншої казки були в тій пушцї лиш самі благодати і були би остали ся для людий, коли-б Пандора не отворила була пушки; а так остала ся з них лиш одна надія.

[5]) Аврамазда називає ся в клиновім письмі великий і чистий бог Перзів, звістний загально під іменем Ормузд; єсть то бог сьвітла і правди в противуположности до Анґрамаін'юса або Арімана, бога тьми і неправди.

[6]) Ту штучну гору мав виставити Небукаднезар для своєї перскої жінки Амітіс.

зі зломаною рукою, відтак другий з великими плямами крови на возї. Страшний, аж годі описати вид, представляв якийсь їздець, котрому скалка з ґранату урвала ногу; він шукав амбулянсу; хитаючись сидів на сїдлї і я не мiг того поняти, що він не упав з коня. Страшенно кричав якийсь молодий сильний Бур, котрий дїставши кулею в голову мабуть з розуму зійшов; він бив руками від себе і дер ся з тими, що его несли. Сльози станули менї в очах на вид шіснайцятьлїтного хлопця з Потчефетрум, котрому ґранат розірвав лїву ногу. Він лежав зовсїм спокійно на ношах і говорив тихим голосом: „Ще не таке велике лихо, але менї хоче ся страшенно пити“. Бідний хлопчина лежав дві години на сонци в страшеннїй спеці, заким поміч прийшла. Відтак надійшов похід з погибшими.... Около 4 год. огонь з пушок став слабший і ще відзивали ся лиш Мавзери (карабіни) та Лі Метфорд. Тепер наші Максіми (мітральєзи) стали робити свое. Анґлїйцї втїкали куди хто видів а поперед всїх кіннота. Хоробрі гірняки старали ся раз по раз перебити ся через наші лїнії, але падали на землю, щоби вже більше не встати з неї. Сонце зайшло, а з ним і надія Анґлїйців на побіду. Ві второк рано представляв ся страшний вид. Сорок годин стояли наші люди в своїх окопах кучки або на колїнах на твердій земли, а тепер розтираючи собі задеревілі ноги, ледви волїкли ся на зубіча перед собою. Тут аж страшно було дивити ся, лежав мертвий сам цьвіт синів Анґлії. На пятнайцять кроків від окопів лежав молодий офіцир і прибіг був і вимахуючи своїм капелюхом крикнув: Так вам, тепер ми вже тут! — а в тій хвили поцілили его три кулї. На 50 кроків від окопів лежали люди купами, по найбільшій части вже неживі, богато вже конаючи, а другі стогнали та й йойкали. Самі люди високого росту як дуби, а в давнїм положеню, як кого смерть захопила. Коло малого муравлиска знайшов я чотирох гірняків у вічнім упокою, они видко гадали собі, що муравлиско їх закрие, та ба, кулї з Мавзерів і крізь муравлиско досягнули їх. Серед наших людий було тихо, дуже тихо. Радість з побіди застигла кождому на устах на вид такого нещастя і тілько скошеного цьвіту.

— **Смерть з любови камеруньского мурина.** Минувшої суботи скочив у Відни якийсь чоловік з моста в Дунай і зараз щез в его филях. Тим самоубийником був вандрівний учитель, мурин Вальтер Барнес з муриньского племени Дуалля з Великої Баланґи в Камерунї. Судьба сего нещасливого чоловіка досить цікава, щоби ѐї тут розповісти. Був то дуже інтелїґентний і високо образований молодець котрому було ледви 21 лїт. Він був сином простого на пів дикого мурина в Камерунї. Коли ему було 7 лїт приплив був до Камеруньского побережа анґлїйский адмірал Барнес і намовив родителїв хлопця, щоби они віддали ему свою дитину, і взяв его з собою. Адмірал обходив ся з хлопцем як з власним сином, дав ему свое власне імя, привіз его до Льондону і тут віддав его на виховане до одного із найперших інститутів. Дуальский мурин приносив під кождим взглядом честь свому прибраному батькови. З 17-им роком скінчив молодець свое образоване і пішов в сьвіт, насамперед до Іспанії, до північної і полудневої Америки, до Мехіко, а наконець став їздити таки по цїлім сьвітї. Барнес научив ся тим способом сїм язиків і коли вернув до Европи мав відчити о своїх подорожах і тим способом заробляв собі значні гроші. У Відни найняв собі помешкане у якоїсь старшої вже панни та мав виклади о Африцї і своїх подорожах по сьвітї майже у всїх ґімназиях віденьских та в інститутї для доньок офіцирских. На свое нещасте залюбив ся Барнес в молодій учительцї музики родом з Цїриху. Він старав ся о еї руку і она згодила ся. Панна та приймила недавно тому посаду учительки в Кремс. Барнес був страшенно заздрісний. Межи зарученими приходило задля того часто до суперечки, але за кождий раз они якось годили ся. Перед кількома днями приїхала Барнесова наречена на довший побут до Відня. Він відступив їй свою комнату, а сам найняв собі иншу. Межи молодими прийшло було знову до суперечки, але сим разом вже видко без вигляду на помирене. В суботу попращав ся Барнес дуже сердечно з своєю нареченою і з господинею дому, але не зрадив ся нїчим, що хоче собі жите відобрати. — Наречена розпізнала оногди найдені над Дунаем річи яко власність мурина.

Курс львівский.

Дня 7-ого лютого 1899.	платять К. с.	жадають К. с.	
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	175·—	185·—	
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—	
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	139·50	142·—	
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	85·—	
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	100·—	
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон	98·—	98 70	
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70	
Банку гіпот. 4½%	98·—	98 70	
4½% листи застав. Банку краев.	99·60	100·70	
4% листи застав. Банку краєв. .	96·—	96·30	
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	95·50	96·20	
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	95·50	96.20	
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·25	94·95	
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.	97·—	97·70	
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·30	101·—	
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70	
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70	
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—	
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20	
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·30	92 —	
IV. Льоси.			
Міста Кракова	55·25	57·25	
Міста Станиславова	116·—	—·—	
Австр. червон. хреста	42·80	43·80	Курс віденьский
Угорскі черв. хреста	22·40	23·40	Курс віденьский
Італ. черв. хреста	22·—	25·—	Курс віденьский
Архікн. Рудольфа	59·—	61·—	Курс віденьский
Базилїка	13·50	14·30	Курс віденьский
Joszif	7·—	8·40	Курс віденьский
Сербскі табакові	—·—	—·—	Курс віденьский
V. Монети.			
Дукат цїсарский	11·35	11·45	
Рубель паперовий	2·54	2·56	
100 марок німецких	117·70	118·30	
Доляр америк.	4·80	5·00	

Телеґрами.

Відень 8 лютого. W. Tagblatt доносить, що рівночасно з скликанем ради державної відбуде ся іменоване кількох членів палати панів.

Льондон 8 лютого. В анґлїйскім парляментї промавляв вчера провідник Ірляндців Редмонд, і поставив внесене, в котрім заявив, що надійшов вже час, аби скінчити війну і признати независимість Оранії і Трансвалю. Редмонд доказує, що симпатиї більшости Ірляндців стоять по сторонї Бурів, котрі з таким геройством боронять своєї независимости. Війну можна було оминути терпеливостию і згідливостию. Анґлїя стоїть сама одна, і голос цїлого сьвіта окриває еї встидом. — Внесене Редмонда відкинула палата 368 голосами против 66.

Будапешт 8 лютого. Цїле село Нербад-Лючка коло Варадина вигоріло. В огни погибла одна дитина.

Льондон 8 лютого. До міністерства війни доносять, що дня 5 лютого перейшов Буллер знов Туґелю і іде на Ледісміт. Близших вістий поки що нема.

Монахів 8 лютого. Інфлюенця лютить ся з великою силою. Доси занедужало в містї 60.000 осіб.

на потеньки. От там стоять вже цїлу годину два писарі, що чекають на мене. Чуєш Сахонс, прикажи сотникови від прибочної сторожи, нехай возьме сто людий і піде за нашими високими гостями!

— Та на що? Стане одного проводиря, може якого грецкого низшого коменданта.

— Так лїпше мої молодцї. Чужинець в Египтї не може нїколи бути за надто осторожним. То собі запамятайте; а особливо стережіть ся того, щоби не насьмівати ся зі сьвятих звірят. Бувайтеж здорові мої молодцї і до звиданя нинї вечером при веселій чарцї.

Перзи вийшли з королївского замку а їх повів їх товмач [7]), Грек, що виховав ся в Египтї і говорив однаково плавно обома мовами.

Улицї в Саіс, що були близько палати, представляли милий вид. Доми, з котрих деякі були й на пять поверхів високі, хоч збудовані лиш з легоньких нілевих цегол, були звичайно вкриті образами або гієроґліфами знаками. Попід стїни від сторони подвіря були альтани з поручами з повирізуваного дерева, помальованого всїлякими красками і опирали ся на помальованих стовпах. На позамиканих щільно входових дверех многих домів були повиписувані імена і стан властителїв. На плоских дахах стояли цьвіти і корчики для окраси, під котрими Египтяни любили посидїти собі вечером, коли може не волїли вийти на вежочки від комарів, що були майже на всїх домах. Тоті вежочки будовано длятого, що докучливі комахи, які плодять ся на Нілю, лїтають лиш низько, і длятого можна було втїкати від них в гору на вежочки [8]).

Молоді Перзи аж не могли досить нарадувати ся тою майже пересадною чистотою, від якої сьвітив ся кождий поодинокий дім а навіть і улицї. Вивіски на дверех і довбеньки до стуканя блищали ся в сьвітлї сонця, малюнки на стїнах, альтанах і стовпах виглядали так, як колиб їх лише що викінчено а навіть брук [9]) на улицях казав здогадувати ся, що его миють. Чим дальше відходили Перзи від Нїлю та від палати, тим більше незначними ставали улицї міста. Оно було положене на спадах не конче великого горба і в розмірно короткім часї, бо перед півтретя сотки лїт перенесено сюди резиденцию фараонів, зробило ся з малої місцевости велике місто.

В тій стороні Саіса, як розтока Ніля, були улицї красні і аж сьвітили ся; на другій же зубочі стояли хати бідних людий пороблені з галузя акаций і намулу з Нілю, попереривані лиш зрідка лїпшими домами. На північнім заході піднимала ся сильна кріпость короля.

— Вертаймо звідси — відозвав ся Ґіґес, син Креэуса, до своїх молодших товаришів, котрим в неприсутности свого батька мав давати провід і пильнувати, коли побачив, що товпа цікавих, яка ішла за ними слїд в слїд, ставала що раз більша.

— Як прикажеш — відповів товмач. — Он там в долинї сподом он того горба есть саітске місто померших, а я гадаю, що то для чужинцїв займава річ побачити его.

— Іди лиш наперед — відозвав ся Бартя; — таже ми лиш длятого поїхали з Прексаспесом, щоби побачити займавости заграницї.

(Дальше буде).

[7]) З таких Еллинів, що зросли в Египтї, утворив був, Псамтік I. — як кажуть — нову касту товмачів. Мабуть і Геродота обводив такий самий „драгоман“.

[8]) Такі вежочки суть ще й нинї.

[9]) Здає ся, що египетскі улицї були брукованї, так бодай показує ся з розвалин коло Тель ель-Амарна і з Мемфіса. На всякий случай були брукованї улицї, що вели до сьвятинь.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскоі“, „Народноі Часописи“, і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народноі Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природноі величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозинского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 559).